

- Da.

Mislila sam kada to izgovorim, ceo svet će nestati. Da će pasti neka magličasta zavesa, od oblaka i dima i da ću videti samo nas...

- Da, ponovila sam, ali se ništa nije dogodilo. Sve je bilo tu. Pogledala sam levo niže, i videla snažnu Alojzovu ruku koja me je držala. Ljudi su pravili čvrst krug oko nas. Podigla sam pogled, nasmešila se i poljubili smo se. I opet, kada sam otvorila oči, sve je bilo tu. Alojz se okrenuo da primi čestitke, uz snažno stezanje šaka i prislanjanje obraza na obraz umesto poljubaca.

- Divno... Divno je Elina!

A ja nisam znala šta je divno i zašto se nisam teleportovala odmah, čim sam izgovorila *DA*, zašto nisam među rastinjem, vodopadima i izvorima, nego su bučna zvona *ding-dong, ding-dong, ding-dong* radila u nedogled i mene su vukle nečije ruke, da mi čestitaju na tom *da*, koje zaista nije ni uspelo jer se nisu odmah otvorili drugi svetovi, u kojima su mi kolibriji prekrivali telo i cvetovi ispadali iz prstiju... U kojima je duga mazala svaki ugao koji pogledam, pa je ići kroz pustinju bilo tako lepo, pesak je podamnom postajao iskričav, mekan, vazduh je stvarao melodiju od koje mi je srce poskakivalo, malene ptice golicale su me svojim percima, a sve što osećam je stiskanje ruku, sevanje blica koji mi peče zenice, i ne smem još da sednem, jer zaboga, nije vreme za to! I onda kada otrčim u toalet, svi se zadovoljno smeše i trljaju ruke jer misle da mi je muka i da smo se uzeli iz samo jednog razloga.

I dišem i dišem i sve što vidim u ogledalu je ta, jeste, prelepa haljina na mom telu, kosa, vidim napukle pločice koje se crvene iza mene, česma, vodokotlić, aparat za sušenje ruku... Neke tako obične stvari, a treba da bude čisto nebo skoro belo od svetlosti, olistale biljke, mirisi plumerije, a umesto toga ta narukvica koju mi je Alojz poklonio, trgam je, kidam, i dišem, a tako bih volela da mogu da plačem. Ili da povraćam. Ili da iskrvarim, na podu, kao u filmovima, da mi se natopi haljina, da se isfleka, a ja da ležim; kosa i šminka savršene, samo krv tu negde malo ispod grudi i pored fleka, ali dekolte neditnut i blistav (mada pločice treba da budu neke druge boje, zarad kontrasta). Tkanina natopljena, jedna štikla izuvena, lepo izvajano stopalo, druga cipela na svom mestu, ruka na grudima a druga na podu; nokti opet crveni, ne valja...

Dišem, ali ništa. Nijedna suza, da bar malo poremeti predeo ispod očiju. I oči me ne izdaju, iste su, potpuno iste.

- Elina, izađi. Hajde, svi te čekaju – i to je samo umišljeni Alojzov glas u mojoj glavi. Niko ne stoji ispred vrata. Nije prošlo ni deset minuta, a u mom se telu i umu izdešavao vulkan, kako to da u Beogradu nikada nije postojao vulkan, jer ja ga osećam, vrela, gusta lava koja prži sve moje organe, sliva se unutar mene, brza je i pretiče mi misli, spaljuje bilo kakve naznake kristalnih vodopada i purpurne izmaglice koja bi treperela pred mojim očima. I sve što se dešava je da moje poprsje postaje crveno kao pločice, da moji obrazi se pune rumenilom, a šake mi drhte i ja izlazim nasmejana da se slikam još, još... Dajte još! Jer – Da! Pristajem! Pristajem da mi se sve ovo dogodi.

- Ljubavi, sva si crvena! - Vulkan je u kupatilu.

- Elina... Dušo... Šta se dogodilo sa narukvicom? Hajde umij se da ti bude bolje.

- Da, da... Evo, odmah. Od vode će mi biti bolje.